

Fekete István: Éjfél az erdőn

Éjfél van. A toronyban elhallgatott már az óraütés zengése, de a kongás szétrepült az éjszakában. Megérintette az alvó falut és alvó szíveket; a kihűlt kéményeket, a meleg párnákat, az élőket és holtakat. A hang szétáradt a határban, és elveszett az erdők felett, hol némán állnak a fák, és a csend gyalogútján puhán ballag az Idő.

Éjfél van az erdőn. Csillag nem látszik, a felhők megálltak, az utak elsüllyedtek, s a korhadt ágak a földre kíváncsoznak.

Alszik az erdő. Alszanak a fák, markukba szorítva a föld melegét; alusznak a cserjék, magukra borítva hószoknyájukat; alszanak a rügyek, a vágy tavaszi virágai.

Alszik az erdő, de az új nap ébersége végigszaladt már a nyiladékokon, nyomában imbolyogva repül egy bagoly, egér szalad az avaron, róka surran a sűrűben, és az erdész kakasa erélyesen követeli a virradatot.

Pattan egy ág, roppan egy gally, árnyék mozdul az árnyékban, s a távoli virradat ígéretében még mélyebb az álma azoknak, akik álmodnak.

December elballagott már nyugat felé. Nehéz csizmái megkoppantak távolodó szomorúsággal, de nem károgtak utána még a varjak sem.

Az erdő volt, van és lesz. Igaz, a fák ledőlnek, de a gyökerek szívják már az új sarj táplálékát, álmodják már az új hajtást, és a csírák mélyén már új idők suttognak.